

EXPEDICE UKRAJINA

Jednoho večera při grilování souseď zmínil, že je jeho dávný sen čtyřkolka. Snad z hecu, snad z touhy... prostě za pár týdnů jsme měli oba doma stroje TGB Blade 550 a narychlo jsme naplánovali expedici na Ukrajinu. Ještě jsme stačili založit stránky www.jedokolky.cz, udělat pár úprav na strojích a vyrazili jsme směr UA.

DEN PRVNÍ

Odpoledne jsme se nalodili (myšleno obě posádky) i s čtyřkolkami do dodávek a vyrazili na Zemplínskou Šíravu, kde jsme měli dohodnuté parkování dodávek u penzionku. Aby už cesta neztratila na expedičnosti, stihl vlivem kvalitní dálnice typu panel-panel, Petrovi upadnout motor u jeho dodávky... Rychlá pomoc na telefonu, koupit v Jihlavě šrouby a dovézt je do malé vesničky k místnímu mechanikovi. Stejně na nic, jelikož stoupání nesedělo. Naštěstí ve starých kůlnách se válí všechno, a tak se auto podařilo zprovoznit a my mohli k půlnoci zalehnout na louce za Makovem.

DEN DRUHÝ

Přechod hranice na Ukrajinu je známý zážitek. Chceš jet? Nech euro v pase, zdrž se připomínek na nevrlost celníků a počkej čtvrt hodinky. A už naše gumy špinily ukrajinský asfalt. Rychlé tankování a vzhůru do údolí. Hlavní tahy jsou nepříjemné a působí nepřátelsky až mafiánsky nebezpečně. Ale pak se dostanete do vesniček a hor, a tam jsou

» Dejť a Jenka vlevo, Petr a Katka vpravo

lidé úžasně milí a usměvaví. Dáváme první ukrajinské pivo, nakupujeme vodku a džus. Sjíždíme první zrádné úseky a hledáme místo na nocleh. Potkáváme partičku lidí, kteří táboří u potoka. Jeden z nich se představil jako Viktor a říká, že dělal prezidenta offroad klubu na Ukrajině. Radí nám, kudy přes les a kde jsou pěkná místa. Už po 150 metrech ale bloudíme, a tak jedem na vlastní pěst. Večer táboříme u potůčku vedle cesty.

DEN TŘETÍ

Ač cesta už je téměř potok, koleje svědčí o tom, že se tu jezdí. Překonáváme obrovské balvany, hluboké koleje a vždy, když to vypadá beznadějně, jdeme na pěší průzkum, abychom se ujistili, že to

prostě tudy dáme! A před polednem už víme, že tu někdo jel asi Zilem, totálně na mol, zjistil, že to nejde, vypil pivo, dolil olej a otočil se zpět. Takže jsme to u kanystru od oleje a láhve od piva stočili proti kopci a lesem se na něj vyškrábali. Celý den jsme pak jeli chvíli šílenými koleji, chvíli pralesem, podle toho, kde byly zbytky cest a kde končily v houštích. Během dne jsme třikrát potkali chlapíka na Kingquadu. Pokaždé přijel odjinud. Potřetí v UAzu, co vypadal jako z fabriky. Dali jsme se s ním do řeči u piva. Řekl, že je soudcem, ale víc si o svém povolání povídat nechtěl...asi věděl proč. Navečer jsme měli nepříjemný zážitek. Při přesunu po silnici nás začala sledovat černá Toyota s tmavými skly. Udělali jsme taktický manévr ještě ve

vsí, kde bylo pár lidí a zvolili jsme trasu jinudy. Zdrželo nás to o pár hodin, ale proč riskovat.

DEN ČTVRTÝ

Ráno je opět strašné vedro. Katce vlezl v noci do ucha nějaký hmyz. Pasuji se do role šamana a vyrábím z PET lahve a nástavce na kompresor nástroj na operaci. Jenka ohřívá vodu a Petr chystá na Kátu léčku, jak ji znehybnit. Proudem vody ničíme hmyz a už je zase veselo. Jen já zjišťuji, že jsem včera ztratil své oblíbené kratasy... A už zase jsou na řadě hluboké lesy. Celý den jsme trápili

stroje přes bažiny, padlé stromy a kameny ukryté pod listím. Odpoledne se podařilo najít cestu a po ní se dostat do jakési uzavřené hotelové oblasti. Ochranka byla dost překvapená. Ploty a brány měli proti vniku z údolí od silnice, ale z hor nás nečekali. Nakonec nás ale pustil bez problémů z areálu ven. Večer nám byla odměnou hospůdka s vodkou a džusem. Jenku místní alkohol trochu skolil, tak jsme urychleně našli místo na spaní, abych ji cestou neztratil.

DEN PÁTÝ

A zase hic. A zase cesta nevede nikam.

Dřevoři se Zilem radí, kudy jechať. Pět kilometrů ostrého stoupání v kolejších vymletých vodou. Stroje řvou, naviják skřípe, ze všech leje, holky jdou radši po svých a řídítka se kroutí. Splašil se mi stroj a jen taktak jsem stačil seskočit a držel ho, aby se nepřevrhnul. Ostatní přiskočili na pomoc a stáhli jsme ho. O pár hodin dál už Petr takové štěstí neměl a i s Kátou ho poslal na bůček, naštěstí ne přes boudu. Prorážíme si cestu březovým hájem, kde tušíme před pěti lety cestu. Rámy nám klátí čtyřmetrové břízky a ty pak hladí naše podvozky a následně se rovnají a zavírají cestu. Odpoledne se dostáváme do horské vesničky. Dáváme nanuka a pivo a pokračujeme dál. Chci ještě do jiné. Tu však nemůžeme trefit. Zato jsme se dostali na nádhernou hřebenovku s krásnými výhledy. Vesnička byla sice 300 metrů od nás, ale kilometr pod námi. Na konci dne přišlo ještě prudké klesání. Uvazovali jsme kolky lany, vyvažovali svými těly a vyplňovali koleje kamením a kmeny, abychom nešli přes čumák. Večer jsme pak padli k ohni jako spráskaní.

DEN SESTY

Už dopoledne jsme dosáhli jakéhosi turistického centra. U ukazatele bylo

**Vyzbrojte se na zimu
originálními doplňky
americké firmy SYMTEC**

Vyhřívání sedačky

**4 ZÓNOVÁ
REGULACE**

Vyhřívání
rukojeť

Univerzální
vyhřívání vesta

Univerzální
vyhřívání
vločky do bot

Oficiální distributor značkových
doplňků SYMTEC v ČR a SR.

www.aspgroup.cz

Sjeli jsme dolů a vydali se zdolat další pohoří. V údolí jsme potkali hasičárnu. Tu jsme museli navštívit a pokecat s kolegy. Úžasný zážitek. Poslední večer na Ukrajině spíme na krásné loučce u potoka.

DEN SEDMÝ

Ráno bylo třeba trochu poléct Petra. Pil včera i za mě. Dnešní den už máme přesun na Slovensko. Dáváme si brody říčkou a půjčujeme kolky našim squaw. Jenka ji posadila na kámen. Prý ho neviděla. Koukal z řeky jen metr a půl... Ještě se zkusíme dostat přes lesy, ale cesty opět končí, tak volíme silničky. Hranice je zase opruz. Čekáme na ní tři hodiny na parném slunci. Petr cestou ztratil rezervu, ale už ji snad nebudeme potřebovat. Navečer se koupeme na Zemplínské Širávě. Hadry po týdně smrdí, jak čert. Nakládáme kolky do aut a jdeme na halušky. Poslední noc trávíme na Slovensku. Ubytování je trochu slabší, za to ceny jsou trochu silnější. No co...jsme na dovolené. Zítra stejně už jenom domů.

Posádky:

Jedoštěři – Dej a Jenka
Grismonsters – Petr a Katka

Text: Dej
Foto: Jenka, Kátka

psáno: OZERO 3 km. Takže se vyškrábeme k ozeru. „Da, tu možno jechať na qvadrocykle k ozéru,“ řekl muž od sauny. Sice jsme vyjéžali, ale málem jsme to párkrát hodili na bok. Cesta příkrá a opět

téměř nesjízdná. Zajímalo by mě, jak by vypadala, kdyby řekli: „Tu nemožno jechať“. Jezero bylo plné listů a kolem to vypadalo, jako na skládce. Fakt hnus. Ale hlad byl větší, tak jsme alespoň poobědvali.